

Pekingistä Potsdamin kautta Pohjois-Karjalaan

Marraskuun lopun räntäsateinen Joensuun tori ei lupailut hyvää seuraavaksi kolmeksi vuodeksi. Olin juuri käynyt katsastamassa asuntoja Kirkkokadulla ja etsin parhaillaan ruokapaikkaa syödäkseen pientä iltapalaa, mutta pizza- ja kebab-paikat olivat vallanneet torin reunukset. Missä olivat pohjoiskarjalaiset perinneruokapaikat ja ennen kaikkea missä olivat kaikki ihmiset? Täälläkö työskentelisin seuraavat vuodet, huh huh!

Mutta kuinka väärässä olinkaan, Pohjois-Karjala ja sen ihanat ihmiset sekä upea luonto ottaisivat minut hellään huomaansa, kuten edeltäjäni Harri Ohra-aho olikin lupailut.

Lähes ensimmäisinä päivinä Miika Huovinen päätti, että uusi komentaja pitää tutustuttaa Pohjois-Karjalan prikaatiin ja etenkin sen lähiharjoitusmaastoihin. Varustuksesi minulle määrättiin lämmintä päälle sekä virkeä mieli. Ulkona oli pakkasta vajaan kolmekymmentä astetta ja tiedossa oli hiihtohinaus telakuorma-autolla kuljettajanaan Taneli Mäkinen. Päivä oli hieno ja antoi heti hyvän kuvan prikaatin henkilöstöstä ja todella hyvistä harjoitusmaastoista. Tästä alkoi upea aika prikaatin komentajana Pohjois-Karjalassa.

Pohjois-Karjalan prikaati on mantereellisen Euroopan Unionin itäisin joukko-

osasto (Kyproksen saarella on EU:n itäisin). Tämän tosiasian totesin useille koti- ja ulkomaalaisille vieraille. Tutustuin pohjoiskarjalaiseen alueeseen ja maise-miin niin työn kuin vapaa-ajan puitteissa. Paikat Möhkö, Ilomantsi, Lieksa ja Rääkkylä muiden muassa tulivat tutuiksi muutenkin kuin kartanniminä. Kesäisin teimme, minä harrikallani ja rehtori Arto Juntunen japsipyörällään, maastontiedusteluretkiä eri puolille kesäistä Pohjois-Karjalaa. Hienoja maisemia ja upeita muistoja jäi mieleeni loppuelämäksi.

Pertti Kettunen, armoitettu urheilumies, oli myös erinomainen valmentaja prikaatin urheilu-upseerina. Hänen ammattitaidollaan ja ihmistuntemuksellaan prikaati saavutti ensimmäisen Oltermanni-hiihdon voiton lyöden kaikki muut Itä-Suomen joukko-osastot selvästi. Pertin Oltermanni-valtakausi jatkui vielä kolmena vuonna peräkkäin. Hän oli myös kokenut ja erinomainen kouluttaja ja tästä syystä hänet nimitettiin prikaatin ensimmäisenä opistoupseerina perusyksikön varapäälliköksi.

Pohjois-Karjalassa on oma teräsmieskisansa, siihen kuuluu osallistua ainakin kerran kolmessa vuodessa seuraaviin tapahtumiin: Pogostan hiihto (52km perinteisellä), Oltermanni-hiihto ja Karelia-soutu. Komentajana edellä mainitut kuuluvat ns. luontaisetiihin. Olivat myös hyvä syy fyysisen kunnon ylläpitämiseen.

Prikaati elää omaa elämäänsä, johon kuuluu harjoitukset, paraatit, henkilöstöhallinto ja monet muut pienoisyhteiskunnan toimet. Opin prikaatin papeilta, Juha Eklundilta ja Isä Vesalta, elämän viisauksia, joista tärkein on lyhytvalinta-numero: 5015. Tuo numero on auttanut minua useasti myöhemmin.

Karjalan jääkäripataljoona on prikaatin kouluttava porras. Pataljoonan komentajina olivat kenttämiehet: Timo Mäki-Rautila ja Jussi Tudeer. Heidän ja kouluttajiensa kanssa pyrimme kehittämään koulutusta, taktiikkaa ja varustusta. Hyvällä menestyksellä, ainakin kun tarkas-

telee saavutettuja tuloksia eri leireiltä ja etenkin sotilaspoliisikoulutuksen osalta. Varusmiesaines oli varsin hyvää, tullen pääsääntöisesti itäisestä Suomesta. Pohjois-Karjalan rajavartioston, Onttolan miesten, kanssa harjoittelimme lähes viikoittain. Vartioston komentaja, Tero Kaakinen, tutustutti hiihtämällä, veneellä ja moottorikelkalla vartioston toimintaan pitkin itäistä rajaamme, koskematon erämaata.

Sosiaalinen elämä Pohjois-Karjalassa oli yllättävänkin vilkasta. Erityisesti mieleeni on jäänyt kauppaneuvospariskunta Riitta ja Väinö Broman, jotka ovat joensuulaisia vaikuttajia myös valtakunnallisella tasolla. Huolimatta asemastaan he ovat todella humaaneja ihmisiä ja hyväntekijöitä. Oli ilo olla tekemisissä heidän kanssaan.

Prikaatissa elämäni helpottivat tarmokas esikuntapäällikkö Tuomo Juvonen, jonka harkitsevainen ja humaani asenne elämään yleensäkin jäi mieleeni sekä tietenkin sihteerini Raija Riissanen, jonka alue- ja etenkin ihmistuntemus oli vertaansa vailla. Olisi tietenkin monia muitakin henkilöitä ja tapahtumia, joita voisi mainita, mutta kolmen vuoden mahdollinen muutamalle riville on mahdotonta.

Luovuttaessani tehtävät prikaatin uudelle komentajalle Jari Kytölle, oli mieleni tyyni ja levollinen, mutta todella haikea. Olin saanut etuoikeuden elää ja työskennellä hienojen ihmisten kanssa, niin työssä kuin sosiaalisen elämän kautta. Uudessa tehtävässäni Jalkaväen tarkastajana selvisi minulle mitä tarkoittaa Puolustusvoimauudistus: seuraajani Pohjois-Karjalan prikaatin komentajana, hyvä ystäväni Jari Kytölä, olisi prikaatin viimeinen komentaja.

Lohtuna säilyy mielessäni lause: "Kerran Karjalan Jääkäri, aina Karjalan Jääkäri."

Viljo Hyvärinen
Komentajana 2007-2009